

MARSMORGON VID GULLSPÅNGSÄLVEN.

Av: ERIK FJÄLLMAN.

Någon gång under senare hälften av februari månad d. å. fick jag genom godsägare Ivar Ros på Årås meddelande om, att ett par mycket stora fåglar, troligen örnar, varit synliga vid Gullspångsälvens utflöde i Väneren. Vid ett besök på Årås i tjänsteärenden några dagar senare hade jag själv nöjet att se en av fåglarna och kunde konstatera, att det var havsörn, som gästade trakten.

I början av mars besökte jag ånyo samma plats och denna gång hade jag förmånen att ha Evert Nyqvist i sällskap. Vi kommo fram innan det blivit full dager och ställde oss på post vid älvmyningen på lämplig, lagom skyddad plats, vald så, att vi trodde oss ha vissa möjligheter att få se fåglarna — om de nu funnos kvar. Och våra förhoppningar kommo ej på skam. Efter några minuter tillkännagav Evert genom ett livligt gestikulerande, att han hade "något i kikaren". Snart nog kunde även jag beskåda två havsörnar sittande på iskanten drygt 100 meter från den plats, där vi befunno oss. Det var synnerligen intressant, att på så relativt kort avstånd få i lugn och ro iaktta de majestätiska fåglarna genom en god kikare. De lyfte gång på gång, men gjorde endast kortare rundflygningar över älvmyningen, varefter de kommo tillbaka till samma plats. Tyvärr var dock avståndet hela tiden väl stort för Everts kamera.

Först efter att de båda fåglarna haft uppvisning för oss under nära en timmes tid lyfte de på allvar, och gåvo sig iväg ut över Vänerens istäcke.

Även om vårt intresse mest var inriktat på örarna, hade vi turen att denna tidiga vårmorgon göra flera intressanta iakttagelser. En sten c:a 75 meter från oss tycktes ändra form på ett misstänkt sätt. Det visade sig snart, att det var ett par uttrar, som höllo till på stenen. Den ena av dem var enligt vår uppfattning ovanligt stor. De båda uttrarna begåvo sig sedermera ut på fisketur, men vi kunde gång på gång se deras huvuden och ryggar i vattenytan och vid flera tillfällen visade de sig uppklivna på någon sten i grannskapet.

Icke mindre än fyra strömstarar höllo till vid älvmyningen hela tiden vi voro kvar på platsen. Vidare sågo vi ett mycket stort antal knipor och längre ut simmade ett par storskrakar.

Vi voro synnerligen belåtna med marsmorgonens upplevelser, då den väntande dagens gärning tvingade oss att bryta upp. Icke alla tidiga vårmorgnar man ger sig ut på strövtåg i naturen blir så späckade med intressanta iakttagelser som denna. Offret av ett par timmars morronsömn var tillfullo kompenserat.